

faa forfærdelig, at Principets Rigtighed ikke kunde nytte det Allermindste, thi der er vist ingen anden Skat, der i sin Udførelse i den Grad kan siges at forstørre de Ulemper, der overhovedet ere forbundne med at betale Skat, som netop denne. Det er aldrig behageligt at yde Skat, idetmindste er det da kun behageligt for Saa. Man pleier ved andre Skatter at lade det være afgjort dermed, at man betaler sine Penge, og det ansees allerede for at være nok præsteret, naar man skal betale 100 Rd. i Skat, at man saa betaler dem; dermed er det hele Forhold afgjort og klaret. Men ganske anderledes forholder det sig med Indkomsskatten. For at jeg ved den skal komme til at betale 100 Rd., skal min hele Stilling underkastes en inquisitorisk Undersøgelse af den allerubehageligste Art. Ja, der gives jo dem, som have forskellige Følelser i saadanne Forhold. Der gives ogsaa dem, for hvis Vedkommende det ligger saa ligvidt for, hvad de have i Indtægt, at det saa at sige er publikum iforveien. For dem, der f. Ex. nyde deres Indtægter alene gjennem Gage eller Pension — de Herrer ville see, at jeg ikke gjør nogen personlig Argumentation gjældende, da jeg selv staaer ganske intact ved den — er der ikke saa store Ulemper forbundne dermed, thi de kunne henvisse til de trykte Pensionslister eller endogsaa til de aarlige Budgetter, hvor der vil indeholdes tilstrækkelige Oplysninger om slige Indtægter. Men hvormange Andre er der ikke, for hvem hele dette Forhold er af den allerpiinligste og affhyeligste Betsaffenhed, og hvor kan man troe Andet, end at Mange, der i Indkomsskat skulle betale 100 Rd., gjerne vilde betale 100 Rd. til og endnu engang 100 Rd. for at blive frie for hele denne Undersøgelse? Hertil kommer, at denne Skat er saa demoraliserende, som nogen Skat kan være. Man forbinder steds med denne Skat Selvangivelse, skjøndt man veed, at det er næsten umuligt at opnaae rigtige Selvangivelser. Jeg skal imidlertid ikke udførligt dvæle ved, hvad det vil sige, at man paa denne Maade frister Skattehyderne ind paa directe at bestemme deres egen Stats Størrelse, eller hvilken Fare det medfører for hele Samfundet, naar man gjør det til den idelige og daglige Gjerning at omgaaes

paa denne Maade, som det ved denne Skat skeer med slige Oplysninger. Hertil kommer endnu et ganske andet Synspunkt. Er der nogen Skat, som er lidet stillet til at kunne være modererende med Hensyn til Udgifternes Ansættelse, idet man i Skatten selv finder en Grændse, som det vil være vanskeligt at komme ud over, hvorfor man, naar denne Grændse er naaet, staaer ligeoverfor den Opgave at finde nye Skatter eller nye Udveie, og er der derfor nogen Skat, som er stillet til i saa Henseende at udgjøre en Deel af vore aarlige Budgetter, saa er det Indkomsskatten. Der gives intet saa elastisk og saa let anvendeligt Middel, intet Sugeværk, hvorved man paa en saa nem Maade kan faae udpiint Pengene, som just en Skat som denne, hvor det hele Maskineri, som man i Forstningen nok vil sørge for at gjøre saa lidt bebyrdende som muligt, dog, naar det først engang er bragt til Anvendelse og om jeg saa maa sige, indslidt, lader sig bruge til det Utrolige. Jeg vil derfor sige, at man ogsaa bør tage denne Charakter ved Skatten i meget nye Betragtning, naar der er Tale om at gjøre den til en blivende, aarligt tilbagevendende Skat, til den Skat, som skal udfylde alle Hullerne i vore fremtidige Budgetter. Jeg troer ikke, at det vil være et rigtigt Skridt fra deres Side, der ønske en oeconomic Finantsbestyrelse og en oeconomic Behandling af Statens Midler, at stræbe hen til for Fremtiden at faae en Skat som denne.

Med Hensyn til Enkeltheberne i Lovforslaget skal jeg Intet sige. Der kunde være rig Anledning til at gjøre Bemærkninger ved dem, men for mig er det noget meget underordnet, om den ene Enkeltthed i det er saadan eller anderledes, thi for mig er selve Lovforslaget i og for sig under alle Forhold ikke modtageligt. En Bemærkning kan jeg dog ikke tilbageholde, og den fremkaldes ved det første Blik, man kaster paa Forslaget. Jeg sigter herved til Bestemmelsen i Forslagets § 1, som jeg endnu ikke har hørt nogen af de andre ærede Talere henlede Opmærksomheden paa, og som dog ikke forekommer mig at skulle gaae saa ganske uomtalt hen, nemlig den, at det er ved den aarlige Finantslov, at den Procent, hvormed Skatten skal opkræves, vil